

S O * *
Z V E *
* Z D *
* * J A

Marzanna Bogumiła Kielar

VAJE IZ NEOBSTOJA

Prevod Jana Unuk

S O * *
Z V E *
* Z D *
* * J A

The image shows a 4x4 grid of characters. The characters are: Row 1: S, O, *, *. Row 2: Z, V, E, *. Row 3: *, Z, D, *. Row 4: *, *, J, A. Lines connect the following pairs of adjacent cells: (1,3)-(1,4), (1,4)-(2,4), (2,4)-(3,4), (3,4)-(3,3), (3,3)-(3,2), (3,2)-(3,1), (3,1)-(4,1), (4,1)-(4,2), (4,2)-(4,3), and (4,3)-(4,4).

Marzanna Bogumiła Kielar

VAJE IZ NEOBSTOJA

IZBRANE PESMI

PREVOD JANA UNUK

SACRA CONVERSAZIONE

(1992)

še pred kakšno uro jutranja megla
ni napovedovala takšne bleščave, tako širnega neba
in prekipevanja rib v segretyh vodah ribnika;
veselja, ko vzprhutavajo divje race
in puščajo razločno sled na skodrani gladini
avgustovskega dne,
potem pa dolgo vlečejo za sabo vse mirnejši pogled.
Polnijo se sklede rjastih vrtov,
čez rob se sipa klasje.
In si vse bolj tih, čudno nedolžen. Čist:

- 6 blagi griči stojijo v opojni svetlobi,
na trave, nizko spodaj, lega smrt

V SENCİ

diši in brenči zrak,
kostonji so se pravkar razcveteli, stojijo težki,
v vlažnem zelenju; skrivaj
me zapeljuješ,
sončni žarek, me dosegaš:
kakor Suzana, mlada in čista, se pred mano kopa
smrt,
nekaj si tiho brunda, lase si je zvila v figo, spenja si jih
navzgor
s koščnimi lasnicami in razgalja vrat, za moja usta?
Namazana s šminko?
Veter prinaša izza hiše sveži duh po lesu,
velikih borovih plohih, naloženih v klaftro ob cesti;
duh po smoli,
močnejši pred večerom,
v beležnici telefonska številka, ki jo je treba prečrtati
– kot pisana okrasna blazina se spodmika dan
izpod glave

SACRA CONVERSAZIONE

v večerni tišini,
odkod na lepem ob meni tvoja drhteča in zaupljiva
navzočnost?

Mehki slak dotika, kot pred potjo

z njeno neizogibnostjo, odkod?

Kot vonj, blizu,

vabljiva vdolbina dlani, ko izmed vseh

stvari, dobrih in slabih,

iz njihovega pretanjenega, neobstojnega obilja

počasi izbereš eno: prgišče borovnic,

in mi usta zaprejo

8 črnice

LIST

ta s pomeni obremenjena drobnarija, list
s tanko vejico pritegnjen
na višino oči: kako je poln sokov;
njegov hipni dvojni obstoj
nasproti moje roke,
v spreminjajoči se srajčki barv, nasičeni
s toplino in z rahlim puhcem spodaj.
In takoj otrpne in kakor kamenček vzet
iz potoka in puščen na bregu,
daleč od blesketavega toka: to, kjer je bil
– ne obstaja.

NAGOST

veje obložene z belo in temno rožnato,
z brenčanjem čebel;
perut dneva se na široko razpira v soncu,
v lahni sapi, v vonjih sveže pokošenega
travnika in visokih kamilic na njegovem južnem robu.
Zastrti, temneči breg ribnika.
Tvoja roka v mojih laseh in na vratu, nežno,
mehko. Vsa njena krhkost (in drhtenje?).
Nagost razpirajočih se listov, gostečega se
zelenja, prsti, pod katerimi zdrsne naramnica obleke.

MUŠICE

čista modrina večernega neba, sneg,

rdeče točke avionov nad mojo glavo
so samo še spomin, zbledeli gobelin
nedavnega potovanja.

Krog se zapira in spet postajajo mogoče
najpreprostejše kretnje: pozdraviti se, se dotakniti ust,
medtem ko otresaš snežinke
skupaj z oblacili,

v zraku kot motnem jantarju

VRČEK

z vrta je slišati požvižgavanje škorcev,
drugačno, nedotakljivo življenje; gradijo si gnezdo
v razpoki med rogovilami,
tako vsakdanje praznujejo dar, ki jih je doletel,
to, da so;
poskušam se kako sporazumeti z njimi, razumeti jezik
v katerem govoriš: ljubezensko šifro
prepletenih las, šepet gole kože
pod rezilom noči, bleščečim in neizogibnim.

12 Toda govoriš tako hitro,
dolgi šal topline, ki me je tesno ovijal
– visi v franžah. Kruši se dom in neki tujec
že otipava, lepi črepinje
vrčka za smetano;
kako lep dan, vedri se vse do obzorja, vrane,
škorci, kot njegova posmrtna maska.

NA VRTU, BOSA

stresem mravljo s stopala
in gledam, kaj bo naredila s podarjenim življenjem,
s to lastno kapljo časa.

Kako, v rumeni svetlobi potke, dohiti druge,
ki ravno morijo neko žuželko, živahne, požrešne.
Ne zaveda se mojega, hipnega, omahovanja.

Ob vročem kamnu, v nalivu sonca, težkih sadežev
vidiš samo to, oko, ki si baje pronicljivo,
slepo pesniško oko:

samo ta krvoločni cvet z lepim grškim imenom
(thanatos), kako se odpira in zapira.

In tega ne moreš razumeti niti preveriti na noben živ
način. Tega, kar bo tudi tebi dano enkrat za vselej;
skoraj črne, sladke
nabrane višnje krvavijo v moji dlani

REGRATI, SONČNA RUMENINA

pod razžarjenim, mirnim nebom
prosojnost trenutka ki dovoli uzreti
kako diha zemlja, kako lahno;
popolna okrogla oblika, iz katere nič ne sledi

– komaj, komaj prgišče lepote, cvetenje regratov
in bele detelje na strmih travnikih, kot zdaj
v modrikastem, mehkem zraku.

In kri, odprta in lačna noč.

Če že ljubezen, potem redko, brez vneme
in nekako mimo naju.

JABOLKO

poberem sadež in je plesniv; na čisto struno
molka, smrti zabrenkam nehote.
Okrog stopal zmečkana rjuha trave, težka od rose,
ker se odpira noč, in v sobici zgoraj,
po vrnitvi,
samota: vreščече ptice krožijo, splašene
s svojega vsakdanjega mesta;
razsipaš se, minevaš (ljubezen) in s tabo to
kar ni pomembno, kar še zmeraj budi nežnost
(mali obrunek na palcu, naočniki z roževinastimi
okvirji),
brez sledu, popolno.

POTOVANJE

jutro kot majhna kapsula s pižmom
kar zgnetel bi ga, zmel med prsti
da bi ostal, na jagodicah, močen vonj.
Tobačni listi se sušijo na lesenih deskah
pri zanikrnih, odrapanih hišah in, kot iz vode,
svežih v oprhu jutranje megle.
strnišča in pozni plodovi. Prazna črna gnezda
ob cesti, visoko v vejevju;
peljem se k tebi in te bom najbrž zbudila,
in dneva ne boš začel s cigareto in kavo
zakuhano z vrtničko klinčka
16 peljem ti vrt, celega
naenkrat

nebo se odvija z bal zatemnjenih belin,
sivin: začenja se ura čistih barv,
utišane glasbe, okušanje jabolka.

In voda iz istega kozarca,
prevlečenega z oblăčkom mraza; ko z roko lenobno
blodiva po razgreti koži, se pritegujeva, šepetava ...
Z nama je prepleteno dihanje te ure,
z najinim znojem, z vse hitrejšim utripom
in sonce kot zrnje: z neba, v prgiščih
zato so se obdržale proge sence na razkritih ramenih,
na prsih.

VERAIKON

kaj pa če je življenje samo kazalo
v knjigi, na mestu kjer je menda opis poplavišč Vivonne
ali razprava o vonju
ali recept za ribjo jed, daljšo mladost?
Čemu nam podaja prt
ta, ki bere?
In bledemu dekletu s trebuhom
z roko iztegnjeno po drobižu, v množici,
ki čaka na postaji metroja?

sončni zahod avgusta: kaplja
oživlja noč

*s konico jezika se dotakniti
te vlage*